

Phía bên kia sông, sau những dãy mờ mờ đèn của cầu Chương Dương là một quang sáng đặc quánh sương và hoa sữa đang ngửa lên bầu trời thưa sao mà tím sẫm.

Môi anh mềm và ẩm lướt trên cổ và gáy. Tôi xao xác muốn quay lại đáp kịp môi anh. Anh yêu mùa thu mà phải là thu Hà Nội. Tôi thấy buồn buồn. Anh da diết, Em không thấy thi sĩ yêu mùa thu thế nào ư? Họ yêu đàn bà đấy! Không hiểu sao mùi hoa sữa, không gian sương sương nó cho anh cảm giác về cái trở mình gợi tình của người đàn bà góa. Cái trở mình của một cơ thể đàn bà thiếu sức nặng của một thằng đàn ông. Tôi chùng người. Tôi không góa. Tôi có chồng và một cuộc sống dư dật. Nhưng tôi cũng trở mình như thế. Tôi định nói điều này với anh, song lại thôi. Anh ghì chặt tôi thì thầm: Anh cần em. Tôi lắc đầu: Để làm gì! (Đàn bà thường hay diễn xướng trong lúc hạnh phúc). Để tiêu pha với đời em ạ! Anh thấy mình như thằng ăn trộm lửa để hút thuốc khi con thèm đã lên. Anh ăn trộm em từ cuộc sống của em để nướng cho hết cái đời vốn buồn tẻ của mình. Tôi vặn vẹo: Thế không có em thì sao?. Biết làm sao nữa. Em cứ hình dung một tay nghiền thuốc lá ngậm điều thuốc trên môi mà không có lửa... Tôi hải lòng vờ vĩnh: Xạo quá. Anh cười dუმ đó vùi đầu vào ngực tôi.

Ngoại ô. Đây là nơi chúng tôi vẫn thường tình tự. Một khách sạn mini tồi tàn. Cái gì cũng bản. Duy nhất chỉ có một thứ cứu vãn được là sự trong sạch của không khí. Mùi tanh tanh của đầm sen lụi đặng sau, ẩm ướt hơi đất quện vào sương mà không một chút bụi ồn ào của phố xá. Nếu không phải ngoại ô, có lẽ tôi đã không cùng anh “đỉnh” đến thế.

Thỉnh thoảng đêm nằm bên chồng, cái mùi tanh tanh man mát như một oan hồn đến lay tôi dậy. Và có lần tôi đã dậy. Người tôi râm ran như có kiến. Toàn thân tôi tê đi, ảm dần lên. Tôi có cảm giác đang ở trong thang máy. Lâng lâng. Tôi ngồi dậy. Tôi thấy mình đang ngồi ngay trên thân xác bất động của tôi phía dưới. Bỗng nhiên tôi muốn lao vọt ra cửa. Và tôi đã ở ngoài đường.

Đường phố vắng tanh. Sương dày đặc và hoa sữa. Anh vẫn thường nói anh yêu chúng và tôi. Tôi đang lao trên những ngọn cây. Kia rồi, dãy đèn mờ sáng cầu Chương Dương. Tôi đang bay qua sông. Một chút nữa thôi, tôi sẽ ở bên đầm sen phía có ngôi nhà ba tầng, căn phòng có cửa sổ hướng về quang sáng ngái ngủ của Hà Nội đêm. Tôi lẩn quất quanh ngôi nhà. Nhớ anh quá. Anh ở đâu? Trên giường chúng tôi hay nằm, một cặp tình nhân ngủ say. Người con gái gác chân qua bụng anh con trai. Thái độ chiếm giữ không mệt mỏi. Họ có thực sự là của nhau không? Hàng đêm Hà Nội có bao nhiêu cặp vợ chồng, bao nhiêu cặp tình nhân nằm cạnh nhau. Địa cầu này có bao nhiêu cái gác chân đáng yêu như thế. Nhưng thực sự họ có yêu nhau không? Họ có là của nhau không? Và tôi nữa. Có bao nhiêu linh hồn mệt mỏi của sự giả dối đang bay bổng đi tìm nhân tình? Anh ở đâu?

Trong căn phòng ở tầng 5 của một khu tập thể nọ, đèn vẫn sáng. Đây rồi, người tôi yêu. Anh đang cặm cụi bên bàn thiết kế. Tính toán, kẻ vẽ. Rồi anh đứng dậy vươn vai và lùa hai tay vào trong tóc ôm lấy đầu. Tôi định lao vào hôn anh. Có tiếng trở mình của người vợ. Anh vội vã chạy lại giường. Trước mắt tôi, một phụ nữ trắng bệch, gầy nhom, không sinh lực. Mắt chị nhắm nghiền nhưng không dấu nổi hai dòng nước mắt lăn xuống tóc mai. Anh cuống quýt hôn lên mi mắt vợ, lau nước mắt và vuốt tóc chị. Người phụ nữ này đang chấp chới trong sự sống, chị mang bệnh hiểm nghèo đã lâu. Anh lần tìm tay của vợ, nắm rất lâu rồi gục đầu ngủ gật bên giường vợ. Tôi khóc hay sao thế này. Tại sao tôi không biết điều này sớm hơn nhỉ. Thế là vô tình tôi nắm giữ sự sống của chị. Người đàn bà trở mình vì thiếu sức nặng đàn ông của anh...

Tôi chợt hiểu tất cả. Đã có lúc tôi gây sự với chồng, kiếm cớ ly dị để đến với anh. Ôi sao mà ngốc nghếch. Mọi người đang ngoại tình như tôi chắc cũng không hiểu nổi nó, cái thể loại tình yêu vừa tham lam ích kỷ, vừa không đi được đến đâu. Thiếu chút nữa, tôi đã phá tan những êm đềm tạm bợ của anh. Sự

sống sẽ lìa bỏ chị nếu có lần nào đó linh hồn chị chu du như tôi bây giờ, thấy chồng mình đang đắm chìm dưới cái gác chân của tôi, kẻ ngoại tình tội lỗi...

Khi mới lớn, tôi nghe bà nội bảo sở dĩ đàn bà không chiếm được vị trí cao trong xã hội một phần cũng vì sự đam mê của họ lớn quá. Đàn ông cho dù có trắng gió ở đâu thì rốt cuộc cũng lại trở về với vợ con. Hiếm đàn ông nào đang tâm bỏ mặc người vợ chung tình vô tội. Nhưng người đàn bà đã đam mê ai khác ngoài chồng thì họ có gan giết chồng hay giao vận mệnh của cả một dân tộc vào tay người tình. Sự mù quáng trong tình yêu của giống cái khiến cho giống đực để lại những vết hằn của sự tham lam và ích kỷ lên cái nền nhẹ dạ và cam chịu của họ. Lúc ấy làm sao tôi đã lường tượng được gì. Tôi thấy những người đàn bà ngoại tình sao mà ác ác.

Nhưng bây giờ, khi đã là một kẻ ngoại tình tôi mới thấy con đường đi đến hạnh phúc là dối trá, tham lam và ngông cuồng cực độ. Rốt cuộc cũng chỉ là ảo tưởng mà thôi. Nhìn lòng thành kính của anh với người vợ yêu ót mà cao quý, tôi hiểu rằng cho dù chị có lìa trần thì phần của chị vẫn còn đấy, tôi không len chân vào được. Đàn ông có thể nói bất kỳ điều gì mà mình thích nghe để họ đạt được cái họ muốn. Hơn nữa, chồng tôi có lỗi gì?

Tôi vừa lang thang vừa suy nghĩ vẩn vơ. Cuối cùng thì tôi cũng dừng lại bên giường mình. Đèn ngủ đã bật sáng. Chồng tôi đang toát mồ hôi lay gọi tôi. Trông anh lo lắng, hoang mang mà tôi thấy ân hận. Chồng tôi với tay tìm danh bạ điện thoại gọi cấp cứu. Tôi lẳng lặng chui vào thân xác bất động của mình. Âm thầm cử động từng đầu ngón tay, ngón chân rồi mi mắt. Tôi vờ vĩnh xoay người, lần này là cái xoay người thèm muốn của kẻ sám hối. Mặt chồng tôi dần ra. Anh ôm chặt tôi thì thầm: Tại sao mình lại có thể lo vớ vẩn đến thế. Tôi liếc đồng hồ : 4 giờ 15. Mắt tôi mở lớn nhìn lên trần nhà. Mạng nhện giăng đầy. "Mình thật khốn nạn" tôi nghĩ. Rồi tôi cũng chẳng nghĩ nổi điều gì, môi chồng tôi gắn chặt môi tôi. Lần đầu tiên kể từ khi lấy nhau, tôi khóc trong khi gần gũi với chồng. Chồng tôi mang bộ mặt chú rể đàn độn vì sung sướng.

Đến bây giờ tôi vẫn nhớ rõ. Hôm đó là Chủ nhật. Trời mưa phùn và gió mùa đông bắc. Đợt rét đầu tiên của mùa đông đã về. Chồng tôi thở dài: Tiếc thật. Rét mất rồi. Anh định hôm nay đưa em ra ngoại ô hưởng không khí trong lành. Anh bận quá. Vèo cái mà đã hết mùa thu. Chồng tôi bật nhạc (Sô-nát ánh trăng, bản nhạc chồng tôi ưa dùng nhất). Hoa tươi trong bình. Chồng tôi cúi húi làm bữa sáng, pha cà phê. Tôi uốn éo trong chăn làm nũng chưa buồn dậy.

Có tiếng chuông reo. Vợ chồng tôi nhìn nhau. Mưa gió thế này không biết ai tận tâm... Chồng tôi xuống nhà mở cửa. Ít phút sau anh trở lên: Em có khách. Tôi hăm hở chạy xuống. Chúa ơi! Anh rét mướt, ồm nhom, râu ria tua tủa. Mắt tôi mở lớn. Người tôi hơi run. Em có khỏe không? Tôi gật đầu: Sao anh biết được nhà em? Anh không ngẩng lên nói khẽ: Thực ra anh vẫn thường đến đây. Thỉnh thoảng đêm em vẫn nghe Sô-nát ánh trăng phải không? Tôi nhói tim. Bản nhạc đưa vợ chồng tôi đến miền cực lạc hàng đêm. Tôi lúng túng: Chị ấy sao rồi? Anh ngơ ngác: Ai hả em? Vợ anh - chị ấy bị bệnh phải không? Anh râu rầu: Cô ấy mất khá lâu rồi. Tôi kinh hoàng. Hóa ra những điều tôi thấy chỉ là giấc mơ. Tôi cứ đinh ninh đấy là hiện thực. Anh nhớ em Trang ạ. Tôi lúng túng. Sao em lại lặng im? Tôi muốn gào thét to nhưng thực ra tôi đã uống một ngụm lớn nước lọc.

Chồng tôi đã thay quần áo xuống gác. Chuyển sang giới thiệu, làm quen và các câu chuyện tuôn chảy. Tôi không biết họ nói những chuyện gì. Cái đi vắng tôi ngồi như đang trôi dạt đi đâu đó. Chồng tôi quàng tay qua lưng âu yếm: Trang này, em lên chuẩn bị. Minh mời anh Tiến ở lại dùng cơm. Mưa còn lâu. Không biết anh có đồng ý ở lại không. Tôi lên gác chui đầu vào chăn cắn chặt môi cho nước mắt tuôn trào.

Anh đã không ở lại. Tôi buộc phải diễn xướng cho ngày nặng nề ấy trôi đi. Đêm đó. Tôi lại mơ thấy căn phòng tầng 3 ở ngoại ô thành phố. Tôi mơ thấy anh đang ngồi đợi tôi bên cửa sổ. Nhưng tôi quyết định sẽ không gặp anh.

Chiều hôm sau. Lúc mâm cơm đã được dọn ngon lành trên bàn. Vợ chồng tôi cùng trông thấy anh. Tôi khóc nức. Trên màn hình ti vi. Mắt anh nhắm nghiền... "Nạn nhân bị tai nạn giao thông sau khi đã uống

rượu quá say. Tai nạn xảy ra vào lúc 9 giờ 30 tối Chủ nhật ngày... tại khu vực Gia Lâm cách cầu Chương Dương... Trong người nạn nhân không giấy tờ tùy thân. Không gì cả.

Sau này tôi được chồng tôi cho biết thêm. Trong túi áo vest của anh lúc ấy còn một điếu Dunhill xanh chồng tôi mời lúc sáng anh chưa kịp hút. Chỉ mình tôi biết anh là người đàn ông suốt đời thiếu lửa. Tôi vẫn không bỏ được thói quen trở mình hàng đêm, trong giấc ngủ.